

**СЬОГОДНІ
ЧИТАЙТЕ:**

**ЛЮДИ
З КРАЇНИ
МУЖНОСТІ**
●
**ЧИ ПОТРІБНА
ЛЕКЦІЯ
РЕКЛАМА**
●
**ВИПУСКНИК
ІДЕ В ЖИТТЯ**
●
СПОРТ

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІ. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII

№ 68 (768)

П'ЯТНИЦЯ, 9 ЧЕРВНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ВРОЖАЙ — ТУРБОТА МОЛОДИХ

ЗНАМ'ЯНКА. І знову стрілися вони з синім світанням на тому ж полі, що й кілька днів тому. І знову повели свої агрегати поміж рядами кукурудзи. Це вже вдруге спускають грунт, а одночасно й підживлюють посіви аміачною водою. Промайнув день, згасав другий. Ватажок молодіжного колективу механізаторів артілі «Росія» Володимир Назаренко дзвонив у райком комсомолу: — За дві зміни впоралися на площі, де мали працювати три дні. Переможці — члени комсомольсько-молодіжних агрегатів Івана Дончика, Василя Басюка, Віктора Назаренка, Миколи Ракіна. На цьому тижні залишимо поле.

ДОБРОВЕЛИЧКІВКА. Кукурудзозводи колгоспу «Іскра» на всіх 642 гектарах завершують обробітку міжрядь молодих рослин. Серед найзавзятіших — Семен Рассказов та Анатолій Савенко.

ПЕТРОВЕ. У хліборобів — короточасний перепочинок. Зійшлися всі до агрегату Василя Брусника, який попередньої зміни на 27 гектарах спушив міжряддя кукурудзи, знищив бур'яни. Василеві вручили грошову премію.

В колгоспі імені 50-річчя Жовтня таких механізаторів, як В. Брусник та Г. Биков чимало. Тож не дарма тут вже на 520 гектарах оброблені міжряддя кукурудзи.

НОВОМИРГОРОД. Спеціальна бригада в колгоспі «Заповіт Леніна» вже вивезла 1300 тонн місцевих добрив, які будуть внесені на паровому кліні. Тракторні візки, автомашини продовжують транспортувати гній. Шофери Микола Топчій, Дмитро Євстафій, тракторист Микола Кузьменко на окремій площі, де наступного року буде колоситися пшениця, щодня вивозять по 50—60 тонн місцевих добрив.

НОВИНИ

**МОНТАЖ ВЕДЕ
СТАНІСЛАВОВА
БРИГАДА**

Якщо ви довго не були на вулиці Миру — не впізнаєте її. Мов після дощу гриби, виростили тут будинки. Ось перший з них — 80-квартирний. Він уже чекає на своїх мешканців. І в цьому велика заслуга бригади сантехніків Кіровоградського спеціалізованого управління № 528, очолюваної комсомольцем Станіславом Куликовським. Вона ще 13 травня закінчила монтаж каналізації, опалювальної системи, водопроводу.

Ю. ДУРАН,
завідуюча шкільним відділом
Новоархангельського РК ЛКСМУ.

м. Кіровоград.

ІМЕНІ ГЕРОЯ

Він ходив у цю школу. Його колись кликав на уроки дзвінок. І першокласники, й учні 8-го класу гордяться, що їхня школа виховала Героя. Про нього тут нагадує все. Указом Президії Верховної Ради УРСР школі присвоєно ім'я колишнього учня Небелівської восьмирічної школи, Героя Радянського Союзу П. С. Гришка.

Обрамлений квітами портрет Героя. Біля нього приймають у піонери юну зміну. Зараз піонери і комсомольці закінчують збирати матеріали і незабаром відкриють шкільну кімнату божової слави.

Н. МОТОРНА,
завідуюча шкільним відділом
Новоархангельського РК ЛКСМУ.

ЗАЯВА РАДЯНСЬКОГО УРЯДУ УРЯДОВІ ІЗРАЇЛЮ

Радянський уряд надіслав 7 червня ц. р. урядові Ізраїлю таку заяву:

«З різних джерел надходять повідомлення, що резолюцію Ради Безпеки ООН про негайне припинення вогню і всіх воєнних дій ізраїльська сторона не виконує. Ізраїль грубо і демонстративно нехтує це рішення і продовжує війну проти арабських держав.

Така позиція уряду Ізраїлю ще раз підтверджує агресивну суть вашої політики, яка не зважає на елементарні норми міжнародних відносин, відкрито виявляє неповагу до принципів і цілей Статуту Організації Об'єднаних Націй.

Радянський уряд з усією певністю остерігав уряд Ізраїлю проти здійснення політики агресії та авантюри. Проте ізраїльські керівники не прислухались до голосу розуму.

Якщо зараз ізраїльський уряд негайно не виконає спільної вимоги держав про невідкладне припинення вогню, яку висловлено в резолюції Ради Безпеки, Радянський Союз перегляне своє ставлення до Ізраїлю і прийме рішення, що стосується дальшого підтримання дипломатичних відносин з Ізраїлем, який своїми діями протиставляє себе всім миролюбним державам.

Само собою зрозуміло, Радянський уряд розгляне і здійснить й інші необхідні заходи, що впливають з агресивної політики Ізраїлю».

До подій на Близькому Сході

АГРЕСОРИ НЕ ВГАМОВУЮТЬСЯ

Як повідомляють з Каїра, бої на Синайському півострові тривають. Єгипетські війська перегруповуються на другій лінії оборони. 7 червня збито 8 літаків прогвинника, говориться в зведенні командування збройних сил ОАР. У зведенні повідомляється також, що в повітряному бою над Суецом збито ще 8 ізраїльських літаків.

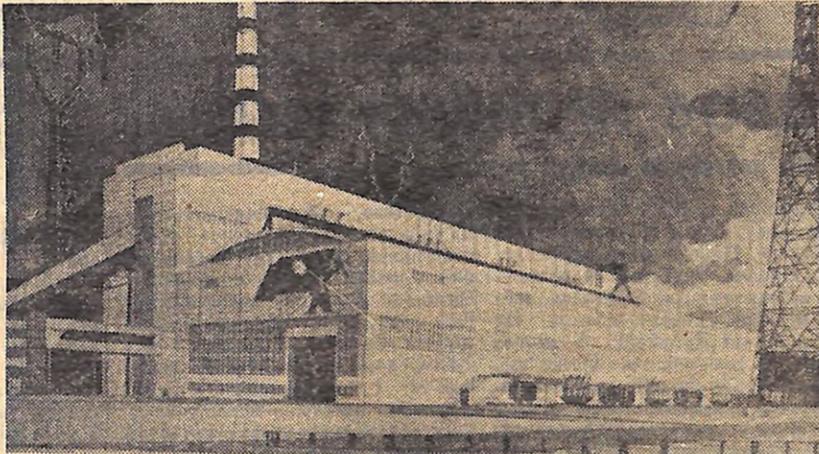
Прем'єр-міністр Йорданії Саад Джумаа заявив, що Йорданія згодна з резолюцією Ради Безпеки про припинення вогню, і повідомив про це генерального секретаря ООН У Тана, передає кореспондент агентства Рейтер з Аммана. В офіційній заяві йорданського уряду зазначається, що це рішення прийняте

після консультацій з об'єднаним арабським командуванням.

Протиставляючи себе ООН і світовій громадській думці, Ізраїль продовжує активні бойові дії на всіх фронтах. Танкові підрозділи ізраїльської армії, говориться в комюніке, опублікованому тель-авівським радіо, просунулись на Синайському півострові в напрямі Суецького каналу. На Йорданському фронті ізраїльські війська зайняли ряд населених пунктів.

Все це свідчить про те, що ізраїльські агресивні кола, віроломно порушуючи рішення Ради Безпеки, продовжують розв'язану ними агресію проти арабських народів.

(ТАРС).

Україна

ТАМ, ДЕ БИЛИСЯ КОМСОМОЛЬЦІ

Київська область. На березі Дніпра, там, де в роки громадянської війни билися за Радянську владу комсомольці, розгорнулося будівництво Трипільської ДРЕС. Потужність цієї станції, яка складатиметься з чотирьох агрегатів, вдвоє перевищить потужність Дніпрогесу.

На честь 50-річчя Великого Жовтня будівельники взяли зобов'язання пустити перший агрегат на рік раніше наміченого строку — в 1968 році.

На фото: внизу — біля пам'ятника Героям Трипілья, вгорі — такою буде Трипільська ДРЕС.

Фото А. Піддубного.

(Фотохроніка РТАУ).

РАПОРТУЄ ПІОНЕРІЯ

Вони зібралися, щоб звітувати Батьківщині про свої досягнення на порозі великого ювілею.

Колона за колоною йдуть юннати, туристи, слідопити, юні держинці, зелені патрулі, спортсмени, барабанщики.

В урочистій тиші дзвенить голос голови районного штабу піонерської організації Іри Кравцової, яка доповідає про піонерські справи.

— Піонерами району зібрано 250 тонн брухту, 17,5 тони макулатури, посаджено 28 тисяч дерев, розповсюджено літератури на 4 тисячі 100 карбованців.

Посміхається і водночас підно-

сить до очей хустину стара комуністка, пенсіонерка О. Ф. Гопак, згадуючи своє дитинство. По-материнськи пестить очима юну зміну Герой Соціалістичної Праці К. П. Дмитровська. Згадає буремні роки пролетарських демонстрацій учасник громадянської та Великої Вітчизняної воєн І. В. Миргородський.

Працівники райкому комсомолу прикріплюють до прапорів кращих дружин району червоні стрічки.

В. НЕСТЕРЕНКО,
секретар Новгородківського РК ЛКСМУ.

Народження „Ювілейного“

Петро нетерпляче чекав приходу секретаря партійної організації В. Ю. Юспіної, а коли жінка з'явилась на дверях — протягнув їй «Блокнот агітатора».

— Прочитайте, Віро Юр'івно!

В статті йшлося про створення в місті Долишньому нового клубу під назвою «Ювілейний».

Увечері комсомольці зійшлися на раду. До недавнього часу в технікумі працював клуб «Молодий виборець», але після виборів робота в ньому поступово затухла.

... Невдало ллється оповідь учасника громадянської війни, латиського стрільця Ж. Г. Ермонсона на першому молодіжному вечорі «Життєвий шлях, овіяний славою», організованому радою клубу на чолі з молодим викладачем Тамарою Кулик і секретарем комсомольської організації технікуму Петром Липовенком. Притихли хлопці й дівчата. Жан Генріхович розповідає про буремні роки революції і громадянської війни, про те, як, охороняючи Кремль, не раз бачив Володимира Ілліча.

Немало корисних і захоплюючих справ уже провела рада клубу. В гостях у комсомольців побували перший голова народної комуни, двадцятип'ятирічний Юрій Гнатівич Полторацький, захисник Брестської фортеці В. Л. Тюпа, Герой Соціалістичної Праці, машиніст локомотивного депо станції Знам'янка Г. С. Рикунів, депутат Верховної Ради СРСР, машиніст В. М. Малєєв.

Та не лише з ветеранами воєн і праці зустрічаються комсомольці у своєму клубі. Про трудові звершення своїх товаришів розповів учням секретар комітету комсомолу локомотивного депо Анатолій Львовушкін, про охорону державних кордонів — військовослужбовець Валентин Жестков.

Клуб «Ювілейний», створений в Знам'янському сільськогосподарському технікумі, був першою ластівкою в районі. Тепер такі клуби створюються в міському профтехучилищі № 3, локомотивному депо і в інших комсомольських організаціях.

О. РЯБОШАПКА,
інструктор Знам'янського МК ЛКСМУ.

**ВИПУСКНИК
ІДЕ В ЖИТТЯ**

РАНКОВІ вулиці ще не залюднені. Рідкі перехожі не поспішають, не метушаться. Зараз і автобусом легко під'їхати. Але я люблю ходити пішки.

Ось і мій завод. Заходжу в цех. Тут ще тихо, аж незвично. Третій справа — мій верстат. Він чекає господаря. Спокійно, замріяно. Навчезає запити: «Що будемо робити сьогодні?»

Натискую на кнопку — і верстат оживає. беру в руки браковану обойму. Починаю трансуатись. Це перед початком робочого дня у мене замість зарядки. Прийде Григорій Рибченко — мій майстер,

**А ХОТІВ
ТІКАТИ...**

— і я вже матиму наряд на фрезерування обойми для насоса.

Сердився я в душі на друга свого Тольку Шульгу. Це він мені порекомендував цю роботу.

От я й послухав. Місяця не побув, а хотів тікати. Добре, що Григорій Іванович Іванов — фрезерувальник п'ятого розряду — мене своєчасно зупинив:

— Ти не гарячись, хлопче, — сказав. — Фрезерувальник — не дроворуб — махай сокирою, куди попадеш.

— Точно, точно, — кинув В. А. Філософов, теж фрезерувальник, прислухавшись до розмови.

Тут же допомогли мені настроїти верстат. І якось все таким простим і доступним стало. Спочатку мені давали найпростішу роботу — розрізування обойми. Я швидко руку набив, браку не було жодного разу.

Згадую тепер Тольку свого в іншому плані. Бо й самому хочеться сказати те ж саме тим, що ось-ось школу закінчать.

Розумію я їхні тривоги. В такій ситуації, як ніщо інше, потрібна стороння порада. Я в минулому році, як закінчив школу і не пройшов у військово училище, думав, що світ клином зійшовся. А тепер аж самому смішно з себе. Хіба є краща робота, ніж моя?

В. ДМИТРИЧЕНКО,
фрезерувальник агрегатного заводу.
м. Кіровоград.

БАТЬКО прокидається до сходу сонця, поспішає на ферму. І мати теж. Трохи пізніше я збираюсь до школи і готую сніданок.

**Я
З ТОБОЮ,
МАМО!..**

Так продовжується рік, два.

— Ви б зіглянулись на свою сім'ю, Євгеніє Іванівно, — вже казали часом сусіди. — Ніколи вас вдома не видно, завжди коло корів. Пішли б в городню бригаду краще.

Не без хвилювання мати одказує:

— Я покину ферму, баба Настасія, тітка Дарка... А замінити нас ніхто не спішить.

Мені стає боляче. беру маму за руку:

— Ми замінимо!

Ясним квітом беруться її очі.

— Побачимо, — тільки й відповіла...

Коли були у мене канікули, завжди йшла допомогати їй.

А як закінчила школу, сказала мамі:

— Я з тобою. Назавжди...

Працювала поряд. Невдовзі зрозуміла, що то за труд доярки. Хотілося, щоб мати трохи відпочити. Якби ж то були на фермі механізми, щоб можна з нас могла доглядати 20—30 тварин. То й доярок тоді менше треба.

Керівники артілі обіцяли:

— Механізми будуть. Лиш самі біля них порайтесь.

І я, залишивши групу корів, поїхала в Знам'янку на спеціальні курси. Повернулася в село, маючи посвідчення майстра механічного доіння.

Тепер нові плани народжуються в мене, моїх ровесників. Хочеться замінити на фермі всіх своїх старших товаришів. Будемо тут і вчитись, і працювати.

Нині я шодня маю на корову по 11—12 кілограмів молока. Ось-ось надій стануть пудовими. Сподіваюсь бути на обласному святі тваринників, сподіваюсь стати в шеренгу чотирьохтисячниць.

А ще мрію здобути спеціальність зоотехніка. Така можливість є. Ми вже нині слухаємо в червоному кутку ферми лекції артільних спеціалістів. Дояркам можна буде присвоювати певні професійні розряди.

... Ранок. Батько, мати і я спішимо на ферму. Мені радісно і втішно, що я йду стежкою старших — рідних мені людей.

Л. ЛОМОНОС,
доярка колгоспу імені Дзержинського Знам'янського району.

У ПОНЕДІЛОК 5 червня Ізраїль вчинив збройний напад на Об'єднану Арабську Республіку, спрямувавши основний удар проти єгипетських сил на Синайському півострові. Ізраїльські наземні війська при підтримці танків і артилерії почали наступ в бік Суецького каналу. Армія ОАР із збройної сили ряду арабських країн, які прийшли їй на допомогу, ведуть тяжкі бої з ізраїльськими агресорами.

Перед початком воєнних дій у Сполучених Штатах було розгорнуто галасливую кампанію проти ОАР. Деякі сенатори і конгресмени пропонували здійснити «примусові заходи» проти Єгипту. Буржуазна англійська преса закликала до енергійних спільних дій США і Англії на підтримку Ізраїлю. 6-й американський флот почав проводити загрозові маневри у східній частині Середземного моря. Там же відбувалася концентрація англійських військових кораблів. Ці дії — не просло «дипломатія канонорок», відзначив 2 червня міністр закордонних справ ОАР Ріад, вони «призначені служити головним чином ізраїльській агресії». Все свідчило про те, що проти арабських держав, які проводять незалежну національну політику, готується воєнний напад, який і почався 5 червня.

Акт агресії Ізраїлю є наслідком політики, яку проводять протягом багатьох років правлячі кола цієї країни. Постійна воєнна і фінансова допомога імперіалістичних кіл, безпосередньо зв'язаних з нафтовими монополіями, перетворили Ізраїль у знаряддя антиарабської політики Америки і Англії. Головна відповідальність за злочинну агресію лягає на американський імперіалізм, який, як відзначається у заяві Політбюро Французької комуністичної партії, «марно намагається повернути минуле, виступаючи проти свободи народів та їх прагнення до прогресу».

Розв'язуючи війну на Близькому Сході, Ізраїль та його покровителі сподівались на незгоди між деякими арабськими державами. Проте ці сподівання провалилися. Разом з Єгиптом на боротьбу з ізраїльським агресором виступили Сирія, Йорданія, Алжир, Саудівська Аравія та інші арабські держави. В арабських країнах відбуваються антиамериканські та антианглійські демонстрації. Уряди ОАР і Йемену порвали дипломатичні відносини з США, а уряди Іраку і Алжiru — з США і Англією. Ірак, Кувейт і Алжир оголосили про свій намір припинити відправку нафти у США і Англію.

Прикриваючи ізраїльську агресію,

Розмова на міжнародні теми

АВАНТЮРА

американські й англійські представники у Раді Безпеки, скликаній у зв'язку з подіями на Близькому Сході, вдаються до тактики зволікань, затакують консультації, даючи агресорам можливість максимально використати переваги раптового нападу для захоплення території на Синайському півострові і в Йорданії.

Уряд СРСР засудив агресивні дії Ізраїлю і заявив про свою рішучу підтримку арабських держав у їх справедливій боротьбі за незалежність і суверенні права. Уряд СРСР поставив вимогу до ізраїльського уряду негайно і безумовно припинити воєнні дії проти арабських країн, відвести війська за лінію перемир'я. «Можна не сумніватися, — відзначається у Заяві Радянського уряду, — що авантюра, вчинена Ізраїлем, обернеться насамперед проти нього ж самого».

В. КУЗНЕЦОВ.
(ТАРС).

ДВОЄ ПРОЙШЛИ МИМО

Чи потрібна лекції реклама

Йдуть двоє. Він ніжно тримає її за руку. Стиха перемовляються, сміються. Підходять до афіші перед клубом. Читають. Та до клубу не заходять, а зітхнувши, знову міряють кроками вулицю. Це було в селі Дубравці. А могло бути і в Іванівці, і в Олексіївці. Бо хіба сьогоднішніх вісімнадцятирічних привабить лекція «Наука і релігія — несумісні»? Це для них вже прописні істини. Та хіба тільки для них?

А лекції під такими стандартними назвами кочують з села в село кілька років — якщо не десятиріч — підряд.

Про зміст лекції ми частенько ведемо мову, шукаємо слів і фактів, щоб зацікавили, а до стандартних назв звикли. Не помічавмо їх. А даремно. Хоч завідувачий медпунктом, комсомолец Анатолій Індик і підготувався добре до виступу, та ота назва дала себе знати. Охочих послухати його було не дуже багато.

Подібні прорахунки не поодинокі. У цьому пересвідчуєшся, гортаючи журнал роботи Дубравського клубу Бобринського району. «Наукова фантастика», «Матеріальна база колгоспного тваринництва», «Матеріально-технічна база нашого колгоспу» — так озглавлені лекції. Про останню з них хочеться сказати докладніше. Читала її Лідія Михайлівна Цимбал, заслужений агроном республіки. У колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС вона працює третій десяток літ. І закономірно, що в її розповідь органічно вкраплювалися особисті спогади про життя села, думки, яким вона бачить його в майбутньому.

І навіть таку цікаву лекцію зуміли назвати сухо, стандартно.

Завідувач клубом Зінаїда Бадня навіть дивується від такої претензії. Здивовані й деякі інші товариші. А назва — то ж візитна картка виступу, його реклама.

Якраз забувши про рекламу, ми й скаржимося, що на лекцію приходять мало людей. А щоб не червоніти через це, і не квапимося читати більше тих лекцій. У цьому ж Дубравському клубі, як і в багатьох інших, вважається закономірним, якщо за місяць прочитано одну або дві лекції. Це занадто мало навіть за умови, що дві чи тричі у клубі проводять різні тематичні вечори. І зовсім уже погано те, що й серед цієї скупої кількості публічних виступів за півроку не було жодного на молодіжну тему. Можна згоди-

тися із зауваженнями, що молодіжна секція районної організації товариства «Знання» все ще малочисленна і її представникам просто не під силу часто бувати в кожному селі. Лекторам, дійсно, слід більше враховувати потреби молоді.

У Дубравському клубі не пам'ятають, щоб когось закидали безлічно запитань. Скажете, що це добре, що все було ясно? А може, просто не схвилювало? У свій час, говорячи про суть політичного виховання молоді, М. І. Калінін підкреслював, що «треба так поставити роботу, щоб кожний висунутий лозунг обов'язково влучав у точку».

Лекція, як один із засобів політичного виховання, теж має завжди «влучати в точку». Якщо ж слухачі, а таке трапляється в Дубравці, ледь дочекавшись кінця лекції, поспішно залишають зал, то, напевне, почули їх мало схвилювало. Інакше були б запитання, а то й диспут спалахнув.

Щоб будити серця людей, треба знати їх. У клубах ведеться журнал обліку роботи, там відзначається і кількість людей, що побували на лекції. І якби ті цифри аналізувались, товариші знайшли б відповідь на питання: що робити, щоб слово лектора збирало якомога більшу молодіжну аудиторію.

В. ЦВЯХ,
спецкор «Молодого комунара».
Бобринський район.

**Позичте
директорові
совість**

Ось уже кілька разів у селі Мануйлівці, Маловісківського району з'являлася афіша, яка сповіщала, що перед колгоспниками буде дано концерт «естрадної пісні й танцю, сатири та гумору самодіяльних артистів Великовісківського Будинку культури». Люди читали афіші, приходили до Будинку культури. Але жодної пісні, жодного танку мануйлівчани так і не почули й не побачили.

Звернувшись вони тоді до директора Великовісківського Будинку культури Ю. Слюсаренка:

— В чому ж справа, шановний?

Але той мовчав.

І знову в Мануйлівці з'явилася афіша.

І знову концерт зривався. Може, Юрій Слюсаренко, готуючи чергову афішу, бачас в цьому гуморі Жарт?

Все може бути. Але все-таки було б добре, щоб районний відділ культури позичив Слюсаренкові елементарного почуття тонкого гумору. І совість згодно.

В. СОКУРЕНКО.
Маловісківський район.

СПОРУД, подібних до будованого нині газопроводу Середня Азія — Центр, ще не знала світова практика. Магістраль довжиною в 3200 кілометрів пересіче

ліметрів. Труби такого великого перетину використовувалися лише на будівництві газової магістралі Бухара — Урал. Перед будівельниками ма-

НАЙБІЛЬША ГАЗОВА РІКА

кордон двох континентів і прийде в центральні області Радянського Союзу. Тільки за один рік по газопроводу можна буде транспортувати двадцять п'ять — тридцять мільярдів кубометрів газу.

Газ Середньої Азії потече в центральні області по трьох нитках. Діаметр труб на першій з них — 1020 мі-

гістралі Середня Азія — Центр стоять немалі труднощі. Чотиреста кілометрів газопроводу проходять по пустинях Каракум і Кизилкум, на його шляху — більша ста перетинів з автомобільними шляхами і залізницями, форсування майже двадцяти річок, в тому числі таких як Аму-Дар'я, Урал, Волга...

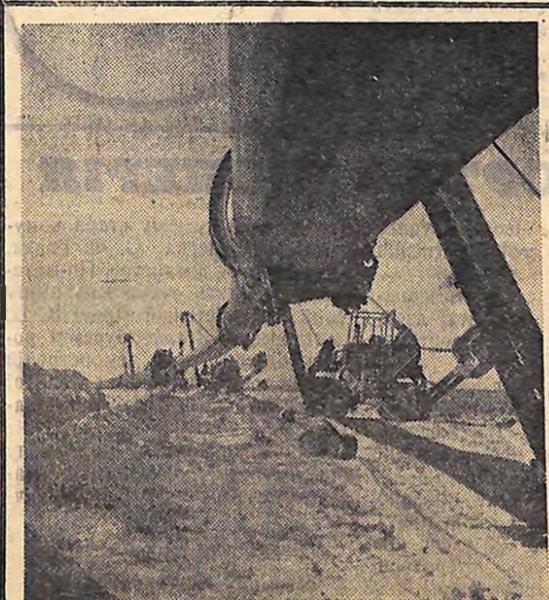
Уже закінчені переходи через Аму-Дар'ю і Волгу. Більша частина труб зварена, заізольована й укладена в траншеї. На трасі застосовується могутня техніка: трубоукладчики, зварювальні автомати й агрегати, автоудронатори, ізоляційні очисні машини... Тут — найостанніші новинки вітчизня-

ної техніки: стенди для зварювання в середовищі азотистого газу, синтетичні ізоляційні матеріали і багато іншого.

До п'ятдесятиріччя Радянської влади будівельники зобов'язалися здати в експлуатацію першу чергу газопроводу.

На знімку: на плато Усть-Урт. Тут магістраль повертає до центру країни.

Фото Д. Чернова. (АПН).

ЩО ЗНАЧИТЬ бути ленинцем? За що бореться Комуністична партія? Відповідь на ці питання діти одержують з книг про В. І. Леніна, про комуністів. Кожного місяця в бібліотеці проводяться ленинські

носити наше рідне місто, про автора пісні «Сміло у ногу рушайте!»

Підсумки гри підведені у день народження піонерської організації імені В. І. Леніна.

Перше місце вибороли четвертокласники одинадцяті школи. Краще за всіх відповіли на питання Борис Трейгер, який, до речі, зібрав колекцію марок про видатних діячів Комуністичної партії і подарував її ленинській кімнаті.

Всього перших місць визначено десять. Переможці — учні 8-ї, 11-ї, 19-ї шкіл. Але найголовніше те, що під час гри діти прочитали більше 500 книг про Ілліча і видатних комуністів, написали багато відгуків на ці книги.

Л. ДЕМЕЩЕНКО, зав. відділом обслуговування читачів — учнів 1—4 класів бібліотеки імені А. П. Гайдара м. Кіровоград.

ЩОБ РОСТИ КОМУНІСТОМ

та жовтневі читання, щотижня — голосні читки.

Щоб більше заохотити дітей до читання цієї літератури, під час тижня дитячої книги було дано старт гри «Чи знаєш ти книги про комуністів?». В ній взяли участь читані молодшого віку шкіл міста. Знаходячи відповіді на умовні гри, діти дізналися багато цікавого про життя В. І. Леніна, познайомилися з книгами про Ф. Дзержинського, М. Фрунзе, М. Щорса і інших видатних комуністів. Піонери знають більше тепер про життя С. М. Кірова, ім'я якого

КОНФЕРЕНЦІЯ ПУШКІНОЗНАВЦІВ

Кілька днів у Кіровограді працювала конференція пушкінознавців, у якій взяли участь науковці Одеси, Академії наук Молдавської РСР, Кіровоградського педінституту та гості з Кам'янки.

Першого дня роботи конференції з вступним словом зійшов на кафедру ректор інституту доцент Ф. І. Овчаренко. Потім доцент З. А. Бориневич — Бабайцева (м. Одеса) розпочала своєрідний форум доповіддю «Радянське пушкінознавство на сучасному етапі». Цього ж дня з

«Новими молдавськими паралелями до творів Пушкіна» виступив кандидат філологічних наук Г. Ф. Богач (м. Кишинів).

Науковці працювали по секціях: секція творчості поета і секція літературного оточення. Як і першого дня, вони мали нагоду почути глибокі думки про деякі особливості авторської іронії й сатири в прозі Пушкіна, про лінгвістичну основу словесного образу поета.

Вчора конференція пушкінознавців закінчила роботу.

Василя Попадюка (Будинок культури ім. Калініна) добре знають в Кіровограді як здібного сопілکارя. В його репертуарі немало обробок гуцульських мелодій, народних пісень, музики до танців.

На знімку: В. Попадюк в супроводі інструментального тріо виконує «Гуцульську рапсодію».

Фото В. Ковпака.

АВАМ З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

В. ПОГРІБНИЙ

Є орден імені Єгорова

(Продовження. Початок в газетах за 9, 12, 14, 17, 24, 26, 28 і 31 травня та 7 червня).

Як повернулися в загін, Єгоров розшукав Павлова. Володя спав мирним, дитячим сном і не треба його було питати про наслідки першого виходу на підри.

Надвечір другого дня почули далекий глухий гуркіт, а вранці — це такий. Через деякий час в загоні імені Щорса вигуками «ура» зустріли повідомлення розвідки: на «МЗД-5» підірвався ешелон і бронепотяг. За два дні підірвано три поїзди. Без втрат партизанів. Групою з тринадцяти чоловік. Так агітувала за себе нова міна техніка, хоч буде потрібне їм ще і переконливе слово заступника командира з'єднання по диверсійній роботі. Життя є життя. Не йдеться в ньому все за складним графіком.

10. «КУРСЬКА ДУГА» — ПІД КОВЕЛЕМ

«Ми не можемо ні виїхати, ні під'їхати до залізничної вузлові станції Ковель і Ровно паралізовані з серпня. В розпал нашого наступу, а потім в сумні дні відступу в північній частині України поїзди не ходили нормальні і часто терпіли аварії. А тепер я повинен сидіти у жалюгідній хаті і турбуватися про охорону від бандитів залізничної лінії. Стає страшно оглядати місцевість: скрізь залишки зруйнованих поїздів. Ні один день в моєму районі не мине без залізничних катастроф. Російські партизани встановлюють пекельні міни, які ми відмовилися здійснювати і які повинні вибухнути; часто доводилося підривати рейки там, де підозрювалися міни... Мінами вони завдають нам непоправної шкоди, а самі залишаються неушкодженими».

Це зізнання взято з щоденника фашистського офіцера Карла Дорффмана, якого прислали на Волинь охороняти рух німецьких ешелонів. Що ж, зізнання правдиве. І про те, що фашисти, які мали нищити, вбивати, палити, грабувати десь під Харковом і Полтавою, знаходили собі могили на Ковельському вузлі або просиджували на далеких від фронту перагонах.

І про пекельну міну — правда. Підричники Єгорова зробили її пекельною. Одного разу група партизан на чолі з досвідченим підривиком Олексієм Садиленком за ніч встановила 16 мін типу «МЗД-5». Вони рвалися п'ять діб. «Закляте» місце фашисти обнесли з обох боків колючим дротом, поставили на дільниці так званих стукачів (через певну відстань один від одного вони мали сповіщати про прихід на колію партизан ближньому сторожовому посту), але поїзди продовжували їти під укіс. П'ятнадцять діб рвалися міни Садиленка. Військовий підрозділ, що охороняв залізницю, фашисти замінили частинами СС.

Партизанська мудрість! Це не тільки ложка з дерева та земляний стіл і намет з парашута, човни замість понтона. Мудре рішення часом передбачало великий ризик. Стояло питання: як поставити міну, щоб вона в разі виявлення, не дісталася фашистові? Партизани подали Єгорову більше ста пропозицій. Прийняти вирішили одну: до міни робилися запобіжники — один зверху, інший — збоку. Після встановлення її на дві, три, чотири доби запобіжники

придавлювалися важкими камінцями. Міна вибухала тоді, коли було потрібно, через час, на який поставлена. Але тільки її після виявлення почав розгрібати ворог, як тільки приймав камінці — механізм спрацьовував миттю. Як стало відомо пізніше, викликалися великі спеціалісти з Берліна, але всі вони, розмірковуючи колію, підірвалися.

Не варто говорити про те, на який ризик йшли партизани. При необережному мінуванні запобіжник міг відсунути камінець, і тоді...

Та підричники йшли на ризик, добре знаючи, що мінер помиляється раз у житті.

Хлопці Єгорова пройшли велику школу маскування. Десь на початку осені їх посилали в інші з'єднання, до партизанів Білорусії ділитися досвідом, як водити за носа охорону залізниць.

Після того, як Ковельський вузол став буквально скоченим диверсіями народних месників, фашисти посилювали охорону залізниць. Що вони тільки не придумували!

Щоб запримитити, де партизани підклали міну, поливали баласт вапном. І тоді підричники почали носити на колію віники, відерця з білою глиною та мазут.

— Будемо їсти баласт, а міну гадові підсунемо, — сміявся сімнадцятирічний Володя Глазюк. Вночі гітлерівці через кожних 400—500 метрів розпалювали великі вогнища, прив'язували собак. Те горіли вогнища яскравим вогнем, вили вівчарки, а підричники знаходили пролази і робили на залізничній гучній фейєрверк.

Розвідка донесла, що фашисти привезли собак-шукачів, нищпорять з ними по коліях, і тоді старший лейтенант дав дозвіл (хоч запаси були обмежені) брати на підриві додатковий тол.

— Хай пошукують, — говорив Олексій.

Партизани, замаскувавши міни, розкидали дрібні

Герой Радянського Союзу підполковник В. М. Дружнін, командир Чернігівсько-Волинського партизанського з'єднання.

Фото 1944 року.

В. І. Бондаренко — безстрашний підричник. По смертю прізвище звання Героя Радянського Союзу. За 26 днів пустив під укіс одинадцять ешелонів ворога.

шматки толу, а місце мінування посипали тютюном. Собаки тикалися в усі боки, а міни виявити гітлерівці не могли. Вони самі підривали колію у підозрюваних місцях. Та марно. Самі підривали, самі лагодили, а через день йшов состав і за 100—200 метрів від підриву йшов під укіс.

Пропускна спроможність залізниць на дільницях Брест — Ковель і Ковель — Сарни, де вперше Єгоров випробував дію «МЗД-5», скоротилася в липні з 45 до 35 ешелонів, а в серпні рух майже зовсім припинився. На дільниці Ковель — Ровно, де діяли диверсійні групи із загону Г. В. Балицького, за добу проходило 5—6 ешелонів, коли раніше залізниця могла пропустити шістдесят!

Дійшло до того, що фашисти вночі боялися пускати поїзди, а вдень там, де був ліс, ешелони рухалися з швидкістю 8—10 кілометрів на годину. Тільки протягом липня і серпня з'єднання Федорова на залізницях Ковельського і Брестського вузлів пустило під укіс 274 фашистських ешелонів і десь 40 процентів з них — мінами сповільненої дії.

Партизани добре пам'ятали слова, з якими зверталася напередодні до них «Правда». «Танковий або піхотний полк фашистів — серйозна сила на

полі битви. Але танковий або піхотний полк, що підеш залізницею до лінії фронту на платформі або у вагонах, може бути знищений групою партизанів у кілька чоловік. Завдання партизанів — знищити гадину, поки вона не вилізла з ешелона, разом з ешелонами...»

Повідомлення про перші підриви на залізницях Федоров від Єгорова і Балицького одержав десь 9 липня. 5 липня почався наступ фашистських військ на Курській дузі. З 12 липня гітлерівські полчища ведуть оборонні бої. Аж до 23 серпня, коли було звільнено Харків. Саме за цей час, за час Курської битви мінери з'єднання підірвали понад 250 німецьких ешелонів з живою силою і технікою ворога. Гітлер, що б там не було, хотів утримати Харків, але в серпні основну масу поповнення фашисти змушені були перекидати південними залізницями через Угорщину. Шлях з Німеччини, таким чином, продовжився на тисячу кілометрів. А ті танкові і піхотні полки, про які писала «Правда», ті фашистські хрестаті потвори, що готували гарячий метал для гарячих сердець російських, українських, казахських хлопців, злітали в повітря на волинській партизанській землі. І залишався живим ще один син для матері, і легше було тому синові гнати коричневу погань із священної землі.

11. «НА ШНУР» І СТАРИЙ МЕТОД

Процент застосування мін сповільненої дії був невеликим. Але Єгоров не міг миритися з тим, що в деяких загонах все ще більше користувалися старими методами боротьби на залізницях ворога. Міна «на паличку» і «на шнур» зробила велику справу. Але вона застаріла для сьогоденного дня. Легше з нею було тоді, коли фашист не чекав сміливого нападу месників. А зараз він так удосконалив охорону колій, так стерігся, що мінування перед самим носом поїзда було великим ризиком. Все більшими стали втрати партизанів. Частіше почали прибувати з батальйонів Тарасенка, Маркова, Балицького вози з пораненими бійцями. В кінці серпня загинули командири взводів, відавця партизани Белов і Аксентьев. Єгоров не раз говорив Федорову:

— Дехто, Олексію Федоровичу, недооцінює нову техніку. Це серйозні симптоми. Є зовсім зайві операції з великим виходом людей...

І ось тихий пужок у лісі під Лобним заповнили командири батальйонів, члени підпільного обкому партії. Єгорову не терпіться, оперуючи цифрами, маючи переконливі розрахунки, довести недоцільність захоплення підривом міною раптової дії. Ще до відкриття засідання бюро обкому він зчеплюється з деякими командирами.

На засіданні бюро Федоров наводить дані, які говорять далеко не на користь тих, у кого погано прижилася «емзедушка». Загін Лисенка, який успішно використовує «МЗД-5», за два місяці підірвав 70 ешелонів, інший же загін, маючи таку ж кількість бійців, загін, де нехтували новою технікою, — 56, а батальйон Кравченка, щирого цінителя «емзедушки», маючи бійців у десять разів менше, пустив під укіс 29 ешелонів. Противники нової підривної тактики мали серйозне зауваження. Це була перша і остання розмова на бюро підпільного обкому партії про використання з'єднанням нової підривної техніки.

Єгоров добре усвідомлював, що тут діє, перш за все, сила звички. В загонах краще знали методи підриву «на шнур». Міна сповільненої дії — справа не стільки небезпечна для підричника, скільки необхідна, хоч і перевірена вже. Але була й інша причина. Цікавий епізод з цього наводить у своїх спогадах Федоров:

«Тарасенко раптом перервав його...»

— Та знаємо, знаємо це все, дорогий товаришу Єгоров. Тут бачиш, як виходить. Адже міна сповільненої дії, правда?

— Розуміється.

— Ось тут і суть: настільки вона буває сповільненої дії, що підричкови з нею нудно. Мінер, розумієте, гаряча людина. Він хоче свій вибух бачити. Відчути свою живу справу. А тут поставив міну на три дні уперед і пішов. Неначе як картоплю посадив: чекай урожаю до осені».

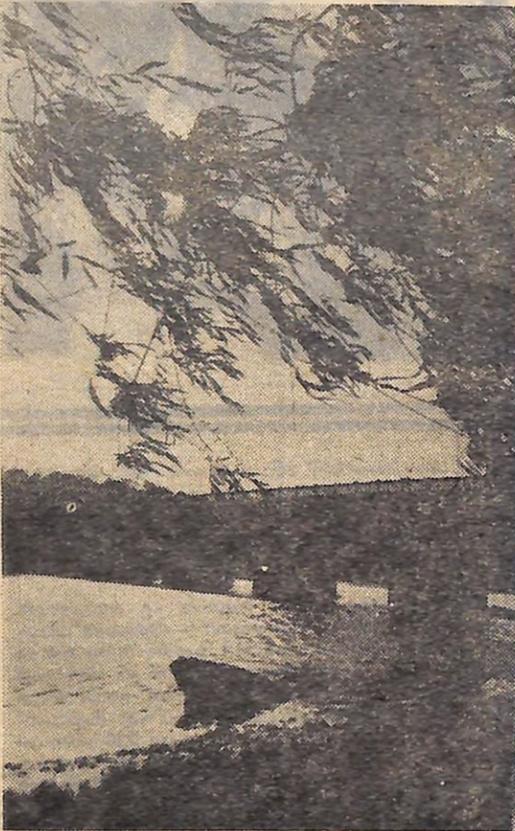
(Далі буде).

П'ЯТНИЦЯ, 9 червня. Перша програма. 17.00 — Тиждень Грузинської РСР у Москві. Відкриття національного свята. (М), 20.00 — Естафета новин. (М), 20.50 — «Наша робоча п'ятниця». (Кіровоград). 21.15 — Телопієльм. (Кіровоград). 21.30 — На зустріч ювілейній спартакіаді. (Кіровоград). 21.45 — Художній фільм «Чорні крила». (Кіровоград). Друга програма. 11.00 — Телевізі. (К), 11.10 — «Стандерти СРСР». Тележурнал. (М). 11.30 — Телеагентство «Піонерія». (Краснодар). 12.00 — «Зустріч друзів». Продавці Грузії на заводі «Калібр». (М). 20.50 — І. Рядченко, І. Гайдаско — «Калітани не знають спокою». Спектакль Одеського російського драматичного театру імені А. Іванова. (Одеса). Під час перерви — телевізі. (К).
СУБОТА, 10 червня. Перша програма. 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — «Ліди не забути». (Чехословаччина). 18.30 — Телевізі. (К). 18.50 — «Тисяча порад». Телереклама. (К). 19.00 — Тиждень Грузинської РСР у Москві. Великий концерт. Передача з Кремлівського Палацу з'їзду. Під час перерви — теленовіни. (Москва). 21.30 — «Ваніно Ваніно». Прем'єра телевізійного художнього фільму (М). Друга програма. 11.00 — Наш коментар. (К). 11.10 — «Республіка ШКІД». Новий художній фільм. (К). 14.30 — «Давайте познайомимось». Концерт вихованців дитячих садків. (Львів). 15.00 — Для школярів. «Хлопчики і дівчатка». (М). 16.00 — «Старт-67». Тележурнал. (К). 16.30 — Тиждень Грузинської РСР у Москві. «Вчені Грузії». (М). 18.00 — Заключний концерт обласного фестивалю художньої самодіяльності. (Дніпропетровськ).
НЕДІЛЯ, 11 червня. Перша програма. 10.00 — Гімнстика для всіх. (М). 10.30 — Для дітей. «На лісовому перозорі». (М). 14.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Мінськ). 14.30 — «Музичний кіоск». (М). 15.00 — Всесоюзний телефестиваль хліборобів. (Вільнюс — Рига — Таллін). 16.05 — Наша «віжа». (К). 16.10 — «ТЕК-67». (К). 16.40 — «Республіка ШКІД». Новий художній фільм. (К). 18.20 — Сьогодні — День працівників логіки промисловості. (К). 18.35 — «Телегачок». (К). 18.55 — Футбол: СРСР — Австрія. (Москва). 20.45 — Тиждень Грузинської РСР у Москві. Нац. карнавал «Берікоба». (М). 22.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Молодіжна програма «Погляд». (Київ).

Діабель американського монумента

НЬЮ-Йорк, 6 червня. (ТАРС). Американський космонавт Едвард Гвіне загинув сьогодні вранці в результаті автомобільної катастрофи у невеликому містечку Пірленді (штат Техас).
 Гвіне, 37-річний майор ВПС США, був відправлений у минулому році для участі в пілотованих космічних польотах.

Над Синьою водою вітер. Фотоетюд В. Ковпака.

ЗАГАЛЬНОВІДОМО, що значимість того чи іншого мистецького твору визначає, насамперед, ідейно-етичне ставлення митця до порушуваних ним проблем, його громадська позиція. В цьому зв'язку без перебільшення можна сказати, що новий іспано-італійський фільм, який нещодавно з'явився на екранах нашої області під виразною назвою «Кат», — полотно глибокого соціального звучання. Закономірний інтерес до цього кінотвору: адже дія його відбувається у франкістській Іспанії, країні, де понад тридцять років панує фашистський режим, де свавільно по-

більше співчуття він у нас викликає. Треба віддати належне мистецькому такту режисера. У фільмі (за винятком фіналу) немає жодного кадру страсти ув'язнених. Глядач зник бачити ката лише в побутовій обстановці. І, як це не парадоксально, він не тільки не гірший, а навіть кращий від багатьох собі подібних. Амадео по-батьківськи піклується про свою доньку Кармен, глибоко переживає її прикрасі. І тільки вліза з жадливим знаряддям ката (яка, до речі, перекочує з кадру в кадр) тримає глядача в постійному нервовому напруженні. Але чи не найстрашніше в цьому фільмі — байдужість, з якою кат говорить про своє ремесло. Усвідомлюючи в душі всю його ганебність, Амадео в той же час намагається якось виправдатися — не стільки перед людьми, як перед самим собою. Хиткі підвалини «філософії» цієї людини, пасивна і шкідлива його громадянська позиція. Власне, всі

„КАТ“ — ЗВИНУВАЧЕННЯ КАТАМ

рушуються елементарні норми людського права. Згадаймо розстріляного без суду і слідства великого іспанського поета Гарсія Лорку, згадаймо закатованого фалангістами важного комуніста Хусто Лопеса, згадаймо тисячі безіменних патріотів, якими й нині переповнені тюрми Іспанії.

Сюжет фільму, на перший погляд, досить тривіальний. В Кармен, доньку ката Амадео, закохується молодий могильник Хосе Луїс Родрігес. Незважаючи на загальний громадський осуд, він все-таки наважується одружитися з нею. Крім усього, Хосе Луїс приваблює реальна перспектива мати нову квартиру: одержати її повинен батько дружини за свою 45-річну службу ката. Але несподівано йому відмовляють на тій підставі, що Амадео має йти на пенсію. Вихід єдиний: зять повинен успадкувати професію тестя.

Цікаво, що, вперше зустрічаючись з катом Амадео, ми цілком поділяємо той громадський осуд, яким оточена ця людина. Але — диво-дивне — чим ближче ми знайомимося з ним, тим

аргументи ката зводяться до шматка хліба насущного. Але — і це чи не найголовніше — жорстокість ката трактується режисером не через біологічні вади характеру героя. Вона, ця жорстокість, — продукт світу, в якому людина — людина — вовк. Цілком очевидно, що така позиція режисера Луїса Гарсія Берланга глибоко правдива, а тому соціально значима.

Жадливий фінал фільму. Ось Хосе Луїс, здійснивши злочин, повертається до своєї сім'ї. Він ще пробує протестувати: клянеться відмовитися від своїх жорстоких обов'язків. Але йому спокійно відповідає старий кат Амадео: «Так і я, синку, думав після першого разу». Висновок красномовний — ніколи цій сім'ї не мати ні злагоди, ні простого людського щастя.

Луїс Берланга не комуніст. Але правдивість його фільму очевидна. І це добре розуміють урядові кола Іспанії. Недаремно іспанський посол у Римі намагався заборонити демонстрування фільму на кінофестивалі. Землякам режисера теж не вдалося переглянути цю картину повністю: вона зазнала жорстоких скорочень. І це найкращий доказ, що франкістам від фільму не по собі.

В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

Думки, відгуки, рецензії

Спорт

НАД „І“ ПОСТАВЛЕНА КРАПКА

Обстановка обіцяла гостру спортивну боротьбу. Адже «Зірка» і команда одеських арміювців знаходилися поруч в турнірній таблиці, маючи по 12 очок і займаючи одинадцяте та дванадцяте місця. До цього команди зустрічалися двічі (в товариському і кубковому матчах), і двічі з мінімальним рахунком 1:0 перемагали кіровоградці. Було це випадковістю, спортивним везінням, чи «Зірка» дійсно вище за класом гри? Відповіді на це чекали і футболісти, й болельники.
 На сорок третій хвилині прийшла розв'язка. Лівий захисник Білоус зробив рейд майже через все поле і нависив м'яч на протилежний кут штрафного майданчика. Квасов з ходу майстерно завершив комбінацію дуже сильним ударом.

П'ята хвилина другого тайму поховала надії одеситів на те, що вони відіграються: Ступак майже з лінії воріт досилає м'яч у сітку.

Після цього кіровоградці переводять гру в спокійне русло. І все ж таки рахунок не залишився незмінним. Помилка захисника арміювців Найдю коштувала їм ще одного гола.

Отже, кіровоградці виграли з рахунком 3:0.
 Дублери «Зірки» напередодні виграли 3:1.

М. МАР'ЯНЕНКО.

АВТОБУС м'яко гойдало. Кілька пасажирів, переважно жінки й діти, віддавалися тій приємній насолоді, яку відчуваєш, повертаючись надвечір'ям додому. Тільки двоє малюків вовтузилися на передньому кріслі. Напроти них дрімала бабуся. Два кременезьких юнаки читали газети. Гішу порушувала лише дівчина-кондуктор, оголошуючи зупинки.

І раптом тиші не стало. На одній із зупинок в автобус зайшли три п'яні чоловіки. Вони почали прискіпуватися до пасажирів, ображали їх, а один навіть забрав у дитячі іграшки. Хлопці, що читали газети, перезирнулися і встали зі своїх місць. На плечі хуліганів лягли міцні руки. Ті спробували пручатися, та відчувши, що це не жарти, стиснулись. На першій же зупинці хлопці вивели хуліганів.

Автобус їхав далі. Пасажири перепитували один в одного, хто ж ті юнаки, але цього ніхто не знав.

Мені приємно повідомити їх імена. Обоє вони працюють на Семінівсько-Головківському вуглерозрізі. Обоє — спортсмени-важкоатлети. Один з них — майстер спорту, другий — першорозрядник. О. Богданов і А. Дашевський.

З Олегом я знайомий особисто. Мене завжди вражає в ньому якась дитяча безпосередність і доброта. На відвертому, простому обличчі — вона, доброта. В неквапних, спокійних рухах — теж. У поведінці, у взаєминах з товаришами — теж.

В цій сильній людині — вщерть батьківського тепла. І коли вранці він крокує разом із своєю чотирирічною донькою в дитсадок, зустрічні задивляються на них.

Ви помічали, як сильні, богатырського складу люди, сприймають уважне ставлення, турботу? Вони якось ніяковіють. Олега теж хвилює таке ставлення. Його не можна звинувачувати в байдужості, коли він на теплі, ширі слова дружини Віри не відповідає таким ж. Він відповідає їй вдячним поглядом, а в ньому — велике почуття, яке інколи не можна передати пайтепльними словами. Так буває завжди, коли Віра провдає його на роботу або на змагання. І,

ВИПАДОК В АВТОБУСІ

Олег Богданов — майстер спорту

можливо, виходячи на поміст, Олег згадає саме цей час. І з'являється бажання перемогти, подвоюються сили.

Майже завжди Олег повертається із змагань додому, коли донька вже спить. Віра чекає його, чекає відповіді:
 — Ну, як?

А потім ще довго сидять удвох, хвилюючись і знову переживаючи все, що було на змаганнях. Хоч завжди Олег приносить радісні звістки — виконав норму кандидата в майстри, став майстром спорту, поліпшив обласний рекорд у триборстві, — «сімейна рада» обговорює такі події в деталях. Це стало необхідністю, потребою, бо спорт — одна з недругорядних сторінок у житті подружжя Богданових.

Ще кілька років тому Олег Богданов не думав, що стане важкоатлетом. Спортом займався, був наділений чималою фізичною силою. Один випадок став вирішальним для Олега. Служив він тоді в армії. Біля казарми стояла вісь з колесами від вагонетки. Стояла і ржавіла. Якось хлопці засперечалися, хто її підніме. Пробував один, другий — нічого не вийшло. Олег підняв. А тут незабаром і змагання підійшли. Згадали, як Олег розправився з віссю, і — до списку. Правда, результат на цих змаганнях був поганим, але Олег відчув, що штанга — його покликання. Через кілька місяців він виконав норму другого розряду, а згодом — і першого.

1965 року в Запоріжжі Олег зійшовся на помості з «асами» штанги — міжнародним майстром спорту Г. Дяченко, майстром спорту С. Батіщевим та іншими відомими спортсменами. В пертій боротьбі Олег виборов п'яте місце і звання кандидата в майстри спорту. Це була велика перемога олександрійця і його тренера І. С. Сищенка, який впевнено виводив свого вихованця у великий спорт.

Ще свіжі враження від міжвідомчої першої області з важкої атлетики, яка проходила в лютому цього року. На цих змаганнях Олег Богданов не мав собі рівних у своїй ваговій категорії.

Звернімося до суддівського протоколу, який мовою цифр розповідає про триумф: жим — 143 кілограми, поштовх — 182,5 кілограма, в сумі триборства — 457,5 кілограма. Це на десять кілограмів більше обласного рекорду. На змаганнях Олег Богданов виконав норму майстра спорту СРСР.

Цього місяця Олега чекають відповідальні поєдинки. Спортивні дороги приведуть його знову в Запоріжжя, де з 20 по 27 червня буде проходити першість республіки з важкої атлетики в залік IV ювілейної спартакіади УРСР. Поміст Запоріжжя в 1965 році був щасливим для спортсмена. Побажаємо ж, щоб цього разу він був ще щасливішим.

В. ГАНОЦЬКИЙ.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

КИЇВСЬКИЙ РІЧКОВИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на базі неповної середньої школи на I курсу денного відділення за спеціальності: судноводіння на внутрішніх водних шляхах; суднові силові установки.

Приймаються громадяни чоловічої статі, яким на 1 квітня 1967 року минуло 15 років, та старшого віку (до 30 років).

ПРИМІТКА: Особи, у яких понижений зір (короткозорість) та розладнання кольорового зору, на навчання не приймаються.

Термін навчання — 3 роки 7 місяців. Вступники складають іспити з української або російської мови письмово (диктант) та вибором вступника та з математики (письмово та усно).

Прийом заяв з документами з 1 червня до 31 липня — поштою або особисто.

Вступні іспити з 1 до 20 серпня. Ступенем забезпечуються всі приїжджі учні. Стипендія надається на загальних підставах. Адреса технікуму: Київ, 71, вул. Фрунзе, 9.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
 Телефони: редактора — 45-60, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАРЬ» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.